امتیاز

یک‌شنبه ۲۵ آبان ۱۳۹۹
۲۹ ربیع الاول ۱۴۴۲ ● ۱۵ نوامبر ۲۰۲۰
شماره ۳۰۸۵ ● ۸ صفحه

متن میثاق‌نامه روزنامه‌نگاری در سایت روزنامه موجود است

روزنامه فرهنگی، هنری، ورزشی، اجتماعی صبح کشور
صاحب امتیاز و مدیرمسوول:
غلامحسین شعبانی
نشانی: میدان انقلاب - خیابان جمالزاده‌شمالی
پلاک ۲۶۰ واحد ۵

پست الکترونیکی:
info@emtiazdaily.ir
تلفن: ٦٦٥٩٦٨٠٩
آگهی دولتی: ٦٦٥٦٧٧٦٤ - آگهی شهرستان ها: ٦٦٦٥٠٠٩٩
لیتوگرافی و چاپ: ریحان

WWW.EMTIAZDAILY.IR

اخبار

پوستر و تیزر فیلم کوتاه «کابوس» رونمایی شد

پوستر و تیزر فیلم کوتاه «کابوس» همزمان با آغاز اولین جشنواره آنلاین کشف استعداد رونمایی شد.

به گزارش امتیاز؛ پوستر و تیزر فیلم کوتاه «کابوس» به کارگردانی محمدصالح حجت‌الاسلامی همزمان با آغاز اولین جشنواره آنلاین کشف استعداد رونمایی شد. اکران آنلاین و داوری فیلم‌های راه‌یافته به بخش فیلم کوتاه اولین «جشنواره آنلاین فیلم کوتاه کشف استعداد» از روز پنجشنبه ۲۲ آبان ماه آغاز شده است. در خلاصه داستان این فیلم کوتاه تجربی آمده است: «هنوز نمی‌دانم این ماجرا واقعی است یا کابوس!» عوامل فیلم کوتاه «کابوس» عبارتند از: نویسنده، کارگردان و فیلمبردار: محمدصالح حجت‌الاسلامی، مشاور کارگردان: تی‌یام یابنده، تدوین و طراحی صدا: آزاده فضلی، گوینده: حجت مرادخانی، ساخت تیزر: آزاده فضلی، طراح پوستر: محمدصالح حجت‌الاسلامی، تهیه کننده: محمدصالح حجت‌الاسلامی، محصول موسسه فرهنگی هنری ندای فرهنگ آوران پارسا.

دلایل موفق نشدن یک سریال تلویزیونی چیست؟

مجید تربتی فر تهیه کننده و کارگردان تلویزیون درباره عوامل موفقیت یک سریال تلویزیونی گفت: این موضوع دلایل مختلفی دارد. اول اینکه تا زمانی که تهیه کنندگانی که در این حوزه کار می کنند محدود به دایره افرادی می شود که به واسطه روابط، سفارش برون سازمانی یا اینکه صرفا در زمانی در سازمان صدا و سیما پست مدیریتی داشته و با بازنشسته شدن و استفاده ار روابط و دوستانی که در صدا و سیما دارند بدون داشتن تخصص و تجربه لازم عهده دار تهیه کنندگی آثار نمایشی می شوند.

وی ادامه داد: در چنین شرایطی نمی توان انتظار تولید آثار موفق را داشت و متاسفانه شاهد این هستیم که این نوع تهیه کنندگان همزمان در چند شبکه عهده دار امر تهیه کنندگی پروژه های نمایشی هستند. با نگاهی به نام تهیه کنندگان آثار نمایشی تولیدی صدا و سیما در چند سال اخیر تنها نام چند تهیه کننده به چشم می آید که آثار نمایشی در انحصار آنها قرار گرفته و بقیه تهیه کنندگان جایگاهی در این بین ندارند.

وی همچنین در ادامه به موضوع فیلمنامه اشاره کرد و توضیح داد: متاسفانه سالهاست شاهد این امر هستیم که سریالهای تلویزیونی بدون اینکه فیلمنامه آماده داشته باشند وارد فاز تولید می شوند و تنها رابطه تهیه کننده با مدیران تصمیم گیر ملاک عمل قرارمی گیرد و در واقع هیچ شورایی بر فیلمنامه نظارت نمی کنند و تهیه کننده بر اساس سفارشی که میگیرد شروع به ساختن مجموعه ای می کند که حاصل ضعیف آن را سالهاست در صداوسیما شاهد هستیم. وی ادامه داد: در حالیکه در مورد تهیه کننده های بدون رابطه از ایده، طرح و فیلمنامه نهایی را شورای فیلم و سریال شبکه یا سیما فیلم خواسته و بارها و بارها ایرادات و نظرات خود را ارائه کرده و در نود درصد موارد به مرحله تصویب هم نمی رسد و تنها مدتی تهیه کننده را مشغول رفت آمد و پیگیری کرده و در مسیری موازی بدون داشتن هیچ فیلمنامه آماده‌ای پروژه‌ای برای تهیه کننده هایی که وصفشان گفته شد تصویب و در حال تولید است.

تربتی فر همچنین به موضوع انتخاب کارگردان اشاره کرد و گفت: انتخاب کارگردان در مجموعه های تلویزیونی پیرو هیچ دستورالعمل یا شیوه نامه ای نیست، به این معنی که آشنایی و ارتباط با مدیران و تهیه کننده و سفارش درون یا برون سازمانی ملاک انتخاب کارگردان است نه سابقه کاری و تخصص و تجربه. این امر معمولا به انتخاب دو دسته کارگردان منجر می شود. یکی کارگردان های با سابقه بسیار بالا که انگیزه ای برای ساخت اثر هنری نداشته و صرفا مسئله مالی برایشان در ساخت سریال مهم است . دومی کارگردان های بدون سابقه کار و تجربه خاصی که بواسطه سفارش مدیران و اشخاص صاحب نفوذ عهده دار کارگردانی آثار نمایشی می شوند و نداشتن تجربه منجر به تولید اثر بدون کیفیت می شوند. ضمن اینکه در سالهای اخیر بالاخص در آثار طنز تلویزیون استفاده از بازیگران طنز در جایگاه کارگردانی بسیار به چشم میخورد که تهیه کننده بدلیل صرفه جویی در هزینه ها کارگردانی و بازی را در اثر خود به بازیگر طنزی واگذار می کند که این موضوع نیز به تولید آثاری که فقط میتوان نام فاجعه را بر آن گذاشت می انجامد.

سالن‌های خصوصی تئاتر، روی تخت آی‌سی‌یو

هنرمندانی که مجبور به دستفروشی شده‌اند

مدیران سه سالن خصوصی تئاتر، تاکید می‌کنند تنها راه عبور از بحران کرونا، کمک دولت به این مراکز هنری است، چرا که اگر این بستر موجود از بین برود، برپا کردن دوباره آن امکان‌پذیر نیست.

نزدیک به ۹ ماه است که کرونا در کشورمان خیمه زده و گویا به این زودی‌ها هم خیال رفتن ندارد. جان باختن ده‌ها هزار و بیمار شدن صدها هزار نفر از مردم کشورمان، سوگ و دردی بزرگ است که به این زودی‌ها فراموش نخواهد شد.

با این‌حال، تجربه تاریخی نشان داده است که این همه‌گیری هم، مانند نمونه‌های قبلی‌اش، روزی به پایان خواهد رسید و زندگی، روال عادی‌اش را در پیش خواهد گرفت. در آن روز، این فرهنگ و هنر است که به التیام زخم‌های عاطفی و روانی جامعه خواهد پرداخت و مرهمی بر زخم‌ها خواهد شد.

با توجه به این واقعیت، همه توان و ظرفیت فرهنگی و هنری کشور، باید حفظ شود تا در روزی که بدان نیاز است، به‌کار آید. اگر امروز، به هر دلیل، تولیدات هنری کاهش پیدا کرده است، ولی در دوران پسا کرونا، یکی از نخستین مواردی است که باید برای افزایش آن چاره‌جویی کرد.

در میان رسانه‌های هنری، اگرچه تئاتر به نسبت به تلویزیون و سینما مخاطب کم‌تری دارد، ولی نباید فراموش کرد که نیرویی است برای تقویت تولیدات تصویری از جمله فیلم و سریال.

در سال ۹۸، تا پیش از آن‌که کرونا مهمان ناخوانده کشورمان شود، تهران به تنهایی، شاهد به صحنه رفتن بیش از ۱۰۰ تئاتر در هر شب بود که عددی قابل توجه است. این توان اجرایی، تنها به کمک سالن‌های خصوصی امکان‌پذیر شده بود، وگرنه سالن‌های دولتی و شبه دولتی، در بهترین شرایط، حداکثر توان میزبانی از ۱۰ درصد این حجم از تولید را داشتند.

هنرمندانی که مجبور به دستفروشی شده‌اند

در ۹ ماهی که با کرونا پشت سر گذاشته‌ایم، از میان حوزه‌های مختلف هنری، سالن‌های خصوصی تئاتر، بدترین شرایط را داشته‌اند، تا جایی که اینک در آستانه تعطیلی قرار گرفته‌اند. اگر ظرفیت این سالن‌ها که بیشترشان در مکان‌ها اجاره‌ای برپا شده‌اند از بین برود، در دوران پسا کرونا، دیگر از شب‌های گرم تئاتری تهران خبری نخواهد بود.

در سال ۹۸، ۵۰ سالن و مرکز خصوصی تئاتر در تهران فعال بوده است که ۱۶تای آن‌ها با حدود سه هزار صندلی، به‌طور مداوم و مستمر، در عرصه تولید و اجرای نمایش، حضوری پُر رنگ داشته‌اند. اینک، همه این سالن‌ها خالی مانده‌اند و به سبب آن‌که دخل و خرج‌شان با هم جور نیست، ورشکسته شده و در آستانه تعطیلی کامل هستند.

برای آن‌که بدانیم این سالن‌ها تا چه مدت دیگر سرپا خواهند ماند و برای ادامه زندگی، به چه افقی چشم دوخته‌اند، به سراغ مدیران سه سالن رفته و پای درددل آن‌ها نشسته‌ایم.

«شهرزاد» قصه‌گو ساکت شده است

تماشاخانه شهرزاد، بزرگ‌ترین مجموعه تئاتری خصوصی کشور است که با سه سالن، در چند سال گذشته، میزبان نمایش‌های زیادی بوده و گردش مالی و اقتصادی خوبی را هم در این هنر ایجاد کرده است.

محمد دشت‌گلی، مدیر تماشاخانه شهرزاد، درباره روزهای پُر رونق این مجموعه می‌گوید: «تا پیش ار کرونا، ما با داشتن سه سالن و بیش از ۷۰۰ صندلی، هر شب شاهد اجرای شش تا هشت سانس اجرا بودیم که به طور میانگین، ۱۵۰۰ بلیت می‌فروختیم. به همراه دیگر سالن‌های خصوصی، بار اصلی تئاتر را به دوش می‌کشیدم که آمارش، مایه فخرفروشی و مباهات اداره‌کل هنرهای نمایشی و وزارت ارشاد بود و بارها در بوق و کرنا کردند که در تهران، بین ۱۰۰ تا ۱۵۰ نمایش هر شب روی صحنه می‌رود.»

او ادامه می‌دهد: «در چند سال گذشته، سالن‌های خصوصی بدون آن‌که یک ریال از دولت کمک بگیرند، برای صدها نفر به‌طور مستقیم و برای هزاران نفر به‌طور غیر مستقیم، اشتغال ایجاد کردند و فضایی فرهنگی را در پایتخت شکل دادند. ولی الان که ویروس کرونا به‌جان‌شان افتاده است، مسوولان وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و اداره هنرهای نمایشی، حتی به عیادت‌شان نمی‌آیند.»

دشت‌گلی توضیح می‌دهد: «تماشاخانه شهرزاد، الان ماهی ۴۰۰ میلیون تومان هزینه اجاره، قبوض، پرسنل و ... دارد. یعنی در ۹ ماه گذشته، ما ۳ میلیارد و ۶۰۰ میلیون تومان زیان قطعی داشته‌ایم. ولی اداره‌کل هنرهای نمایشی در این مدت، تنها ۴۰ میلیون تومان کمک کرده؛ یعنی حدود یک درصد از زیان ما را پوشش داده است که بیشتر به شوخی می‌ماند.»

دشت گلی: بودجه تئاتر، در سال ۹۹، دست‌کم ۳۰ میلیارد تومان است که باید صرف تولید، پژوهش و برگزاری جشنواره‌ها شود. با توجه به تعطیلی بسیاری از امور محوله به مرکز هنرهای نمایشی به سبب همه‌گیری کرونا، بخشی عمده از این بودجه، باید برای جبران هزینه‌های بخش خصوصی و هنرمندان بیکار شده صرف شود تا خانواده تئاتر بتواند به سلامت از تخت بیماری بلند شود

مدیر تماشاخانه شهرزاد، در ادامه چند سوال طرح می‌کند و می‌پرسد: «وزارت ارشادی که همیشه به تعداد اجراهای تئاتر در تهران می‌بالید، الان کجاست؟ چه کمکی به تماشاخانه‌های خصوصی کرده است؟ اگر الان به کمک این بسترسازی که بخش خصوصی کرده است، نیاید، کِی می‌خواهد بیاید؟»

او تاکید می‌کند: «الان تئاتر مستقل اعلام تعطیلی کرده است. آقایان می‌دانند اگر سالنی بمیرد، گریه و زاری مسوولان بر گورش، دیگر سودی نخواهد داشت. الان باید به عیادت این بیمار در حال مرگ بیایند و آن را ویزیت کنند، چون چند روز دیگر، نوش‌دارو پس از مرگ سهراب خواهد شد.»

دشت‌گلی با اشاره به این‌که خودش سال‌ها در اداره‌کل هنرهای نمایشی شاغل و مدیر بوده است، پیشنهاد می‌دهد: «بودجه تئاتر، در سال ۹۹ دست‌کم ۳۰ میلیارد تومان است که باید صرف تولید، پژوهش و برگزاری جشنواره‌ها شود. با توجه به تعطیلی بسیاری از امور محوله به مرکز هنرهای نمایشی به سبب همه‌گیری کرونا، بخشی عمده از این بودجه، باید برای جبران هزینه‌های بخش خصوصی و هنرمندان بیکار شده صرف شود تا خانواده تئاتر بتواند به سلامت از تخت بیماری بلند شود.»

او تاکید می‌کند: «مسوولان باید اهم و مهم کنند. معاونت هنری که شامل مد و لباس، هنرهای تجسمی، آموزش، موسیقی و تئاتر می‌شود، باید دست به انتخاب بزند و بودجه را به سمتی بفرستد که نیاز بیشتری دارد. مطمئن باشید اگر از اعتبارات درست استفاده شود، از محل صرفه جویی‌ها، می‌توان مرهمی برای زخم سالن‌های خصوصی یافت.»

آخرین نفس‌های «ملک»

عماد عامری، مدیر تماشاخانه ملک، دیگر دست‌اندرکار سالن‌های خصوصی تئاتر است که به سراغش می‌رویم و جویای احوالش می‌شویم.

او با بیان این‌که تماشاخانه ملک آخرین نفس‌های خود را می‌کشد، می‌گوید: «هنوز باز هستیم که از نظر عقلانی و اقتصادی اصلا درست نیست. الان از سالن اصلی اجرا، به عنوان پلاتو تمرین استفاده می‌کنیم تا با اجاره دادن آن، شاید بتوانیم پول آب و برق را دربیاوریم.»

عامری ادامه می‌دهد: «ما و دیگر سالن‌های خصوصی، هر چه توان داشتیم، گذاشتیم؛ از اجرای آنلاین تئاتر گرفته تا برپایی کارگاه آموزشی و کلاس و ... الان به ته خط رسیده‌ایم. ما زیرساخت تئاتر کشور هستیم، اگر از بین برویم، دیگر برگشت‌مان سخت است.»

او درخواست می‌کند: «با وضعیت اقتصادی فعلی و تورم موجود، ۱۰ میلیارد تومان واقعا پولی نیست. دولت، سازمان برنامه و بودجه و وزارت ارشاد، اگر این مبلغ را به تئاتر خصوصی کشور تزریق کنند، می‌توانند زیرساخت‌های موجود را حفظ کنند. واقعا خودشان نمی‌دانند اگر در آینده تنها بخواهند مثل یکی از این سالن‌ها را ساخته و فعال کنند، به بودجه ای بیش از ۱۰۰ میلیارد تومان نیاز پیدا خواهند کرد؟»

هیچ مدیر و مسوولی حال «آبان» را نمی‌پرسد

اگر تماشاخانه‌های قدیمی‌تر مثل شهرزاد و ملک، در حسرت روزهای خوب گذشته هستند، سالن‌هایی وجود دارند که هنوز از راه نرسیده، به سد کرونا خوردند و باز نشده، تعطیل شدند؛ خانه هنر آبان، یکی از این‌هاست.

محمود جوانبخت، مدیر خانه هنر آبان که سالنی با گنجایش ۱۰۰ تا ۱۵۰ صندلی را تجهیز و آماده کرده است، در باره بحران کرونا می‌گوید: «ما از زمان راه‌اندازی، حتی یک نمایش هم روی صحنه نبرده‌ایم. اسفند ۹۸، در حال بررسی نمایش‌های متقاضی بودیم و داشتیم جدول اجراها را از ۱۸ فروردین می‌بستیم که یک‌هو به کرونا خوردیم.»

: ما مثل بخش‌های تجاری و اقتصادی نیستیم که بتوانیم از کیسه بخوریم. اندک پولی برای کار فرهنگی و هنری آورده‌ایم که الان در حال ورشکستگی هستیم. تا حالا هیچ کمکی بابت کرونا نگرفته‌ایم. الان هم تو بد مخمصه‌ای افتاده‌ایم. حداقل توقع‌مان این است یک نفر بیاید سراغ‌مان و بگوید ما چه‌کار کنیم؟

او ادامه می‌دهد: «ما برای راه‌اندازی این مجموعه، هزینه زیادی کرده‌ایم که بخشی عمده آن با قرض و وام تامین شده است. تا همین الان، دست‌کم کرونا بیش از یک میلیارد تومان به ما صدمه زده است. این زیان، جدا از احتساب هزینه استهلاک ساختمان و تجهیزات و ... است.»

جوانبخت تاکید می‌کند: «تا حالا هیچ کمکی بابت کرونا نگرفته‌ایم. الان هم تو بد مخمصه‌ای افتاده‌ایم. حداقل توقع‌مان این است یک نفر بیاید سراغ‌مان و بگوید ما چه‌کار کنیم؟»

مدیر سالن آبان با اشاره به این‌که تئاتری‌ها نه سرمایه‌دار بوده‌اند و نه ملک و مستغلاتی دارند، توضیح می‌دهد: «ما مثل بخش‌های تجاری و اقتصادی نیستیم که بتوانیم از کیسه بخوریم. اندک پولی برای کار فرهنگی و هنری آورده‌ایم که الان در حال ورشکستگی هستیم.»

او در پایان می‌گوید: «الان اگر دولت، ارشاد، شهرداری یا هر جای دیگری که مسوول امور فرهنگی هستند، به کمک ما نیایند، امید به چه کسی باید داشته باشیم؟ اگر ما که گام در این راه گذاشته‌ایم، با سر زمین بخوریم، بعد از ما کسی جرات نخواهد کرد در عرصه فرهنگ و هنر، فعالیتی داشته باشد.»

در شرایطی که کرونا راه تنفس بسیاری از فعالیت‌های فرهنگی را بسته است، با توجه به اظهارنظرهای مدیران تماشاخانه‌های خصوصی، به نظر می‌رسد تنها راه عبور از بحران، هماهنگی میان سازمان برنامه و بودجه، وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و دیگر نهادهای مسوول است تا بتوان بخشی از بودجه سالانه را، به سمت جبران زیان‌های ناشی از همه‌گیری ویروس کویید ۱۹ هدایت کرد تا بتوان این بحران را پشت سر گذاشت.

چالش های سریال سازی در سایه «کرونا»

مهدی آذرپندار مدیرگروه فیلم و سریال شبکه سه سیما درباره اینکه چقدر نظارت‌ها بر تولیدات نمایشی در شرایط کرونایی افزایش داده شده است؟ بیان کرد: حضور پزشک، فراهم کردن مواد بهداشتی، انجام تب سنجی و... از جمله مواردی است که در پروژه‌ها رعایت می‌شود تا اتفاق ناخوشایندی گریبانگیر پروژه‌ها نشود.

وی در ادامه به شرایط کار در ابتدای شیوع کرونا اشاره کرد و گفت: واقعیت این است که ما انواع و اقسام اتفاقات را در این چند ماه تجربه کردیم؛ از اسفند ماه در اوج روزهای استرس کرونا که سریال‌های نوروزی باید به آنتن می‌رسید و نمی‌شد تعطیل شود تا جا به جایی برخی سریال‌ها مثل «سرباز» که سریال رمضانی نبود و چون سریال ویژه ماه مبارک به آنتن نرسید، بنا به اقتضائاتی روی آنتن رفت تا خیلی از سریال‌هایی که تازه شروع شدند و ما روی مراقبت‌ها و پروتکل‌های بهداشتی آن‌ها تاکید داشتیم.

آذرپندار با اشاره به مشکلاتی هم که برایشان پیش آمده است، گفت: در همان ایام شروع کرونا بازیگری داشتیم که ۱۵ روز جلوی دوربین سریالی رفته و بعد با اعلام خبر ورود کرونا به ایران و فراگیری آن در اسفند ماه، به دلیل ترس و نگرانی دیگر جلوی دوربین حاضر نشد و به پروژه ضرر مالی شدیدی زده است.

آن‌ها که انصراف دادند، حالا مشغول کارند!

وی ادامه داد: آن زمان افراد تصور می‌کردند کرونا بعد از مدتی تمام می‌شود و از حضور در پروژه‌ها انصراف می‌دادند تا این مدت به‌زعم خودشان کوتاه را ایمن باشند، اما الان همان فرد که دیده ماجرا ادامه دارد، در حال بازی در سریال دیگری است. ما هم در آن موقعیت چون خیلی‌ها نگران بودند. فشاری به چنین افرادی نیاوردیم. هرچند همان ۱۵ روز تاخیری که در روند سریال رخ داد، باعث شد ما حدود ۱۰ روز سریال تکراری پخش کنیم.

آذرپندار درباره پخش سریال‌های تکراری عنوان کرد: با توجه به دو سه ماه توقفی که در ابتدای سال به دلیل شیوع کرونا رخ داد، برخی سریال‌ها به زمان پخش خود نرسیدند و هر سه شبکه تقریباً در اواسط تابستان مجبور شدند که سریال تکراری پخش کنند و همه به یک باره انتقاد کردند که تلویزیون دستش خالی شده است. از همین انتقادات هم مشخص می‌شود برخی که می‌گویند تولیدات را در ایام پیک متوقف کنید و به جای آن سریال‌های پربیننده و محبوب قدیمی را پخش کنید، چقدر در اشتباه هستند. واقعیت این است که مردم دوست ندارند در باکس اصلی سریال تکراری ببینند.

با توجه به دو سه ماه توقفی که در ابتدای سال به دلیل شیوع کرونا رخ داد، برخی سریال‌ها به زمان پخش خود نرسیدند و هر سه شبکه تقریباً در اواسط تابستان مجبور شدند که سریال تکراری پخش کنند و همه به یک باره انتقاد کردند که تلویزیون دستش خالی شده استوی در واکنش به اینکه برخی مقایسه‌ها بین سریال‌های تکراری و تولیدات جدید و اولویت بخشی به تکراری‌ها برای تاکید روی کیفیت پایین آثار جدید است، گفت: برخی انتقادات مطرح شده فارغ از بحث کیفیت روی خود پخش سریال‌های تکراری تاکید داشت که بیشتر در زمانی بود که انتظار داشتند تولیدات متوقف شود و می‌گفتند سریال‌های تکراری چه بسا پرمخاطب‌تر هم هست که البته بارها ثابت شده گزاره اشتباهی است و تاکید می‌کنم مخاطب تلویزیون دوست ندارد از شبکه‌های اصلی در باکس اصلی سریال تکراری تماشا کند.

آذرپندار درباره اینکه چقدر پروژه‌ها تحت فشار هستند تا به آنتن برسند، گفت: با اینکه آنتن گاهی به دلیل توقف سریال‌ها تهدید شده است، اما ترجیح داده‌ایم همه چیز طبق شرایط بهداشتی جلو برود. ما کاری داشته‌ایم که در چند روز آخر تصویربرداری، به علت ابتلای کارگردانش به کرونا مجبور شده‌ایم کارگردان دیگری بیاوریم تا سلامت عوامل تهدید نشود. یا سریالی که آهنگسازش دقیقاً مقارن با پخش سریال مبتلا به کرونا شده و ما هم برای آسایش او هنگام بیماری تصمیم گرفتیم این آهنگساز را درگیر نکنیم و از موسیقی‌های انتخابی بهره بگیریم.

وی با اشاره به درخواست‌ها نسبت به تعطیلی پروژه‌ها عنوان کرد: دوستانی که راحت بیانیه می‌دهند، بدانند این بیانیه‌هایی که منتشر می‌کنند لزوماً آن چیزی نیست که مردم می‌خواهند. مردمی که عمده سرگرمی‌های شان را از دست داده‌اند، دوست دارند آنتن حرف و سرگرمی جدیدی برای گفتن داشته باشد.

آذرپندار با اشاره به یک نگرانی دیگر اظهار کرد: این بیانیه‌ها حتی گاهی میان خود عوامل پشت دوربین سینما و تلویزیون هم خریدار ندارد. چون یک نگرانی جدیِ این روزهای عوامل سینما و تلویزیون بحث معیشت است و اتفاقاً خود اینها از تعطیلی پروژه‌ها نگرانند و مشتاقانه پیگیر هستند پروژه‌ها در حال تولید باشند. درست است که این افراد مثل برخی دیگر که کارشان تعطیلی بردار نیست، جانشان را به دستشان گرفته‌اند، اما دغدغه خودشان هم هست. بالاخره با کم شدن تولیدات سینمایی، معیشت خیلی‌ها در معرض خطر قرار گرفته و باید به این نکته توجه کرد.

تهیه‌کنندگان سخت پیگیر رعایت پروتکل‌ها هستند

وی درباره اینکه چقدر روی رعایت ملاحظات بهداشتی نظارت و سخت‌گیری وجود دارد، گفت: طبیعتاً ما نمی‌توانیم دائم پروژه‌ها را چک کنیم، ولی در گفتگوهایی که با تهیه‌کنندگان داریم این موارد مطرح می‌شود. از طرفی تعطیلی‌ها کار را به جهت هزینه‌ای سخت می‌کند و اتفاقاً خیلی از تهیه کنندگان خودشان سخت پیگیر هستند که این پروتکل‌ها رعایت شود و پروژه‌ها متوقف نشود. البته ممکن

است در این میان قصوری هم رخ دهد، ولی تلاششان بر این است که پروتکل‌ها با جدیت رعایت شود و برای عوامل مشکلی پیش نیاید.

ما هر زمان که متوجه شدیم یک نفر در پروژه‌ای مبتلا شده است، از همه عوامل حتی نیروهای خدماتی فرعی سریال هم تست‌های معتبر گرفته‌ایم تا ابعاد ماجرا برای تصمیم‌گیری دقیق‌تر مشخص شودآذرپندار درباره اینکه ابلاغیه یا توصیه‌ای هم در این زمینه به پروژه‌ها صورت گرفته است یا خیر اضافه کرد: ما هر زمان که متوجه شدیم یک نفر در پروژه‌ای مبتلا شده است، از همه عوامل حتی نیروهای خدماتی فرعی سریال هم تست‌های معتبر گرفته‌ایم تا ابعاد ماجرا برای تصمیم‌گیری دقیق‌تر مشخص شود. چنانکه سریالی داشته‌ایم که تهیه کننده‌اش تا به حال سه بار مجبور شده از همه عوامل تست بگیرد که هزینه فراوانی را هم به سریال تحمیل می‌کند. حتی گاهی در شرایط خیلی اضطراری تن به تعطیلی هم داده‌ایم، اما این تعطیلی‌ها چند روزه و موقت است.

وی ادامه داد: دوستانی که منتقد هستند بگویند جایگزین چیست و چگونه می‌توان آنتن را پر نگه داشت و جوابگوی مردمی بود که جز رسانه ملی سرگرمی ایمن دیگری برایشان نمانده؟

مدیر گروه فیلم و سریال شبکه سه تلویزیون با اشاره به ابعاد دیگری از ماجرا یادآور شد: جالب است بدانید که گاهی ما با تغییر برنامه‌ریزی سریال‌ها، تغییراتی در پروژه‌ها اعمال می‌کنیم تا مثلاً در روزهای پیک کرونا، سکانس‌های شلوغ و پربازیگر نداشته باشیم و به گونه‌ای شرایط خلوت و ایمن باشد. اما در همین مسیر معمولاً با خود بازیگران چالش داریم و به توافق نمی‌رسیم. مثلاً چون می‌خواهند یک ماه دیگر سفر خارج از کشور بروند، حاضر نیستند فلان سکانس شلوغ به تعویق بیفتد. یا چون موعد قراردادشان سر آمده، قبول نمی‌کنند برای حفظ سلامتی خود و دیگران چند روزی بیشتر درگیر پروژه باشند.

یک فنجان چای داغ

سنگ اندازی «فارابی» پیش پای «رستاخیز»

چندی پیش علیرضا تابش مدیرعامل بنیاد سینمایی فارابی با حضور در برنامه تلویزیونی «نقد سینما» ضمن تاکید بر اینکه این فارابی مالک ۶۰ درصد فیلم سینمایی «رستاخیز» به کارگردانی احمدرضا درویش است و برای همین منظور ۱۷ میلیارد تومان پرداخته است به طور تلویحی از وجود اختلافات بین فارابی و تهیه‌کننده «رستاخیز» صحبت کرد؛ اختلافی که به تعبیر او مانع از درآمدزایی این فیلم سینمایی شد.

تابش در بخشی از گفتگوی ۱۹ مهرماه خود در پاسخ به اینکه آیا «رستاخیز» در صورت اکران می‌توانست چنین فروشی در گیشه داشته باشد عنوان کرد: «اگر فیلم در عرضه خارجی زودتر ورود می‌کرد، تهیه‌کننده حرف ما را گوش می‌داد و همراهی می‌کرد، قطعاً در اکران پلتفرمی می‌توانست درآمد خیلی خوبی داشته باشد اما مخاطب داخلی احتمالاً آن میزانِ استقبالی را که پیش‌بینی‌شده بود، از فیلم نداشتند. «رستاخیز» اتفاقاً جزو مجموعه آثار خاص سینمای ایران است که تا سال‌ها می‌تواند درآمد کسب کند اما این درآمدزایی فوری و خیلی سریع نیست.»

فارابی در پنج مرحله به «رستاخیز» آسیب زد!

شب گذشته ۲۳ آبان ماه اما تقی علیقلی‌زاده در قالب ویدئویی انتقادی که از برنامه «نقد سینما» پخش شد، نسبت به اظهارات مدیرعامل فارابی واکنش نشان داد و نه تنها نقش فارابی را برای تولید و عرضه فیلم سینمایی «رستاخیز» تسهیلگر ندانست، بلکه آن را به عنوان مانعی بر مسیر طبیعی عرضه این فیلم توصیف کرد.

علیقلی‌زاده با اشاره به پنج مرحله ورود فارابی به جریان تولید و عرضه فیلم سینمایی «رستاخیز» گفت: در مرحله اول قرارداد مشارکت ۳۵ درصدی بنیاد در فیلم «رستاخیز» در سال ۱۳۸۸ به اصرار مدیرعامل وقت فارابی بسته شد که اصرار بسیار زیادی هم برای آن داشتند اما فارابی در ادامه از تمامی تعهدات خود خودداری کرد. به طوری که بسیاری این امر غیرحرفه‌ای را به منظور جلوگیری و آسیب زدن به روند تولید فیلم تحلیل کردند. در آن دوران فرصت جذب سرمایه‌گذار از ما گرفته شد، آن هم در حالی که فیلمبرداری فیلم آغاز شده بود.

قرارداد مشارکت ۳۵ درصدی در فیلم «رستاخیز» در سال ۱۳۸۸ به اصرار مدیرعامل وقت فارابی بسته شد که اصرار بسیار زیادی هم برای آن داشتند اما فارابی در ادامه از تمامی تعهدات خود خودداری کرد. به طوری که بسیاری این امر غیرحرفه‌ای را به منظور جلوگیری و آسیب‌زدن به روند تولید فیلم تحلیل کردندوی ادامه داد: بعد از اینکه «رستاخیز» در سال ۹۴ به طور غیرقانونی توقیف شد و دیوان عدالت اداری رأی صادر کرد، قرار شد ۶۰ درصد سهام فیلم توسط نهادهای وابسته به ارشاد خریداری شود. این خرید به ارزش ۱۷ میلیارد تومان، معادل ۴۲۰ هزار یورو، انجام شد که این میزان در آن مقطع برای سرمایه‌گذاران حدود ۶۰۰ هزار یورو هزینه داشت و این یعنی دومین حضور فارابی در این پروژه هم با ۱۸۰ هزار یورو ضرر برای سرمایه‌گذاران این فیلم همراه بود.

تهیه‌کننده فیلم سینمایی «رستاخیز» در ادامه توضیحات خود گفت: وقتی حضور فارابی به‌عنوان مالک ۶۰ درصد فیلم تثبیت شد، به صورت طبیعی و به‌عنوان تهیه‌کننده پیشنهاد کردم که فارابی به‌عنوان توزیع‌کننده فیلم هم حضور داشته باشد.

وی افزود: در کمال حیرت، تعجب و تأسف، به ما پاسخ دادند که از نظر فارابی این فیلم ظرفیت‌های لازم برای عرضه را نداشت و هیچ امیدی به اکران، نمایش و گردش سرمایه آن نبود. این هم سومین حضور فارابی در فیلم «رستاخیز» بود! در چنین شرایطی تهیه‌کننده فیلم مسئول توزیع داخلی و خارجی فیلم شد و قرار شد سهامداران فیلم به نسبت سهام‌شان بودجه‌ای برای پشتیبانی عملیات توزیع فیلم در نظر بگیرند. بر خلاف آنکه سهامداران بخش خصوصی تمامی تعهدات خود در این زمینه را انجام دادند، فارابی در این زمینه هم هیچ پولی نداد که این اقدام هم ما را یاد سرمایه‌گذاری اولیه بنیاد در فیلم انداخت! گویی این بار هم رفتاری شد تا مانع از توزیع فیلم شود. این چهارمین حضور فارابی در مسیر «رستاخیز» است که هنوز هم ادامه دارد.

چرا پیشنهاد فارابی برای اکران آنلاین را نپذیرفتیم

علیقلی‌زاده در ادامه درباره انتقاد مدیرعامل فارابی از عدم عرضه آنلاین «رستاخیز» به‌رغم پیشنهاد این بنیاد هم گفت: شاید منظور واگذاری فیلم به یکی از مؤسسات ویدئو رسانه داخلی بوده است که از طریق همان‌ها فیلم در داخل و خارج توزیع و با عرضه در سایت‌هایی مانند یوتیوب، درآمد خارجی هم برای آن کسب شود که البته من این موضوع را به صلاح فیلم نمی‌دانم. ضمن آنکه شرکتی که با آن وارد مذاکره شدم، هیچ رقمی را به‌عنوان رقم پایه نپذیرفت و حاضر نشد امنیت فیلم را هم ضمانت کند. به طور کلی پیشنهاد درخشانی نداشتند و حتی به صورت تلویحی امیدی هم به موفقیت فیلم نداشتند.

وی افزود: من اصلاً نمی‌دانم چرا باید به چنین پیشنهادی فکر می‌کردم. اساساً قبول این پیشنهاد چه تفاوتی با شرایط فعلی ما ایجاد می‌کرد. بنابراین پیشنهاد من که در حال حاضر هم مشغول پیگیری آن هستیم، این است که یک پلتفرم اختصاصی برای عرضه فیلم «رستاخیز» داشته باشیم به طوری که این پلتفرم با ارزهای مختلف هم‌خوان باشد و فیلم را مبتنی‌بر کپی‌رایت جهانی، در سطح بین‌المللی عرضه کند. فارابی این ایده را تأیید نمی‌کند و اصرار دارند که این فیلم باید از طریق پلتفرم‌های داخلی عرضه شود.

تهیه‌کننده «رستاخیز» گفت: حالا کارشناسان می‌توانند نظر دهند که آیا من به عنوان تهیه‌کننده اقدام درستی کرده‌ام که به حرف فارابی گوش نکرده‌ام یا خیر؟ اساساً آیا فارابی تاکنون حرف درستی درباره این فیلم زده است که بخواهم به آن گوش دهم؟

علیقلی‌زاده در پایان صحبت‌های خود وعده داد اسناد مرتبط با اظهاراتش را در سایت رسمی فیلم «رستاخیز» بارگذاری کند.

«پردیس» با «روزگار جوانی» رقابت نمی کند

«سعید نقدزاده» کارگردان مجموعه تلویزیونی «پردیس» که این روزها به تهیه کنندگی حمید نیلی و بازی سلمان فرخنده، مهدیه نساج، نیلوفر هوشمند، محیا اسناوندی و ...، ساعت ۱۲:۱۵ از شبکه سه به روی آنتن می‌رود، درباره جذابیت قصه دانشجویانی که در خوابگاه زندگی می کنند، برای مخاطبان گفت: به هر حال من خودم سالها دانشجو بودم و فارغ التحصیل رشته نمایش هستم. اما خب در خوابگاه زندگی نکردم و از طریق دوستانی که داشتم خیلی با این فضا غریبه نبودم. بخشی از جذابیت این سریال به خاطر این بود که کمتر کسی به سمت قصه هایی با چنین فضایی ورود کرده بودند.

وی ادامه داد: در سال های گذشته سریال روزگار جوانی پخش شده بود که کار خوب و ماندگاری بود و حتی زمانیکه متن را خواندیم خاطرات آن سریال در ذهنمان تداعی شد و گفتیم شاید فضای این دو سریال شبیه به هم باشد و اصلا قصد رقابت با آن سریال را نداشتیم.

این کارگردان همچنین افزود: در این سریال نمی خواستیم حرف هایی بزنی